

Шевченкова верба

Богдан Лепкий

Коли на чорний шлях ступав,
Ішов на прогнання в неволю,
Галузку вербову підняв,
Обчімхав і забрав з собою.
Була відірвана, як він,
Від пня і від землі святої,
Засуджена на лютий скін *
Серед пустині степової.
Поніс її і посадив
За фортом, в полі, на пустині,
Здалека воду приносив
І пильно підливав щоднини.
Принялася і на весну
Зелене листя розпустила.
Ох, як же, як була йому
Та деревина люба й мила!
Було, з казарми прибіжить
В зеленій тіні відпочити,
Положиться, верба шумить
І шепче щось над ним, як мати.
Мов жалується, що весна.
Сади цвітуть на Україні,
Вона ж сумує тут одна
Посеред дикої пустині.
Летить степом листочків шум,
Немов далека пісня жалю,
Ні твоїх снів, ні твоїх дум
Нам не забути, рідний краю!

Словничок:

Обчімхати — звільнити гілку від нижніх листків, обчухрати.

Скін — те саме, що й смерть.

Відпочати — те саме, що й відпочити.

Жалуватися — те саме, що скаржитися.